

til at tiltræde denne Konvention, til at bringe den ved fgl. Anordning til Udførelse i de danske Færvænde. Dette Forslag naaede ikke til 2den Behandling i Samlingen 1894—95, og paa samme Maade gif det, da Forslaget atter fremsattes i Folketinget i Samlingen 1895—96. I indeværende Samling har Folketinget derimod tilendebragt Behandlingen af Forslaget, men det har indsat en Bestemmelse i det foreliggende Forslag om, at den Bemyndigelse, som Lovforslaget tilligter for Regeringen, ikke skal kunne benyttes, forinden visse Forandringer ere foretagne i Konventionen. Da disse Forandringer, som saaledes ønskes foretagne i Konventionen, ere af en saadan Bestaaenhed, at Regeringen ikke mener, at de ville afficere den Nytte og Gavn, man kan have af Konventionen, og man derhos mener, at disse Bestemmelser ikke ere af saa omfattende Karakter, at man ikke ved Forhandling med Sverige skulde have Udsigt til at faa dem gennemført, har jeg tiltraadt Forslaget i den Form, hvori det foreligger fra Folketingets Side.

Endvidere er der i Folketinget indsat en ny § 5, som siger, at Loven først skal træde i Kraft, samtidig med at en ny Lov om Saltvandsfifferiet træder ud i Livet. Med Hensyn til denne Bestemmelse skal jeg udtale, at det ganske vist har været forudsat fra Begyndelsen af, at Loven om Saltvandsfifferiet og nærværende Lov helst burde træde i Kraft samtidig, idet det jo vilde være mindre heldigt, om man ved fgl. Anordning skal fastsætte strengere Bestemmelser for en Del af Færvænderne, medens endnu Spørgsmaalet er under Overvejelse, hvorvidt saadanne Bestemmelser ogsaa bør gælde for andre Dele af Soterritoriet. I de Bemærkninger, hvormed Regeringen ledsagede Lovforslaget ved Fremførelsen i sin Tid i Folketinget, er det dog udtalt, at Lovforslaget er affattet saaledes, at hvis man ikke skulde kunne naa til, at Behandlingen af de to Lovforslag blev tilendebragt samtidig, vilde der ikke være nogen absolut Hindring for, at Konventionen kunde træde i Kraft for Saltvandsfifferiloven. Men da nu begge Lovforslag ere fremmede saa vidt, at de ere vedtagne af Folketinget og foreligge for Landstinget, synes der jo at være Udsigt til, at begge Love kunne træde i Kraft samtidig, og da jeg for mit Vedkommende anser dette for meget ønskeligt, har jeg ikke modsat mig denne ny Bestemmelse, som Folketinget har sat ind som § 5.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling.

Steffensen: Den Konvention, som dette Lovforslag angaar, har jo oprindeligt Folketinget givet Stødet til, idet man under Behandlingen af Fifferiloven, som udkom 1888, har udtalt sig for Ønskeligheden af, at der kunde opnaas en saadan Konvention. Mig forekommer det, at saaledes som Konventionen foreligger, frembyder den ogsaa væsentlige Fordele, og jeg kan derfor slutte mig til den højtærede Ministers Anbefaling af, at Lovforslaget vedtages. — Naar jeg har begæret Ordet, er det i øvrigt for at fremsætte et Par Bemærkninger med Hensyn til de to ny Paragraffer, §§ 4 og 5, som ere bleve indsatte i Folketinget. — Naar et Forhold skal ordnes gennem Konventionen mellem to Stater, kan det jo allerede have sine Vanskeligheder at bringe Overensstemmelse til Stede mellem de to Regeringer, saaledes at Konventionen tilfredsstiller til alle Sider. Hos os er det bestemt — og formodentlig, jeg ved det ikke, gælder det ogsaa for Sveriges Vedkommende —, at Konventioner af den Slags skulde forelægges de lovgivende Forsamlinger til Billigelse. Jeg mener nu, at i saadanne Tilfælde vil det være rigtigt fra de lovgivende Forsamlings Side at vise en vis Resignation, naar Resultatet i sine Hovedpunkter er tilfredsstillende, og at man derfor bør ændre saa lidt som muligt, forlænge saa faa Ændringer som muligt i saadanne Konventioner og lægge dem saa faa Hindringer i Vejen som vel muligt, thi de har Vanskeligheder nok paa deres Vej i Forvejen. I Folketinget har man imidlertid til Lovforslaget knyttet for det første en § 4, hvori man betinger Konventionens Vedtagelse af, at der foretages nogle Ændringer i den paa forskellige Punkter. Disse Ændringer ere ikke meget væsentlige, og naar den højtærede Minister mener, at det ikke vil volde særlige Vanskeligheder at komme til Enighed med den svenske Regering om at optage dem i Konventionen, saa synes det mig, at man ogsaa her i dette Ting maa kunne slaa sig til Taals dermed. Men jeg maa tilstaa, at for mit Vedkommende vilde jeg ønske, at man havde undladet at forlange den Slags Smaaændringer, som ikke ere af principiel Betydning.

Anderledes forholder det sig derimod med Hensyn til den § 5, der er optaget i Lovforslaget, og som lyder saaledes: „Denne Lov træder i Kraft samtidig med en ny Lov om Saltvandsfifferiet“. Som vi hørte af den højtærede Minister, er der ikke nogen streng Nødvendighed for, at denne Lovs Strafftræden udsættes efter Saltvandsfifferi-